

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXVI. Quibus in rebus nos cum divinâ voluntate conformare
debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

sufficit, DEO quidpiam placere gratumque esse ; ut verissimè dictum sit à S. Ioanne Chrysofomo: *Si omnino dignus fueris, agere aliquid, quod DEO placeat ; aliam adhuc præter hoc ipsum, quòd placere meruisti, mercedem requiris? Verè ignoras, quantum bonum sit, placere DEO: si enim scires, numquam aliud aliquid extrinsecus mercedis aut muneris expeteres.* ^m

C A P V T XXVI.

Quibus in rebus nos cum Divina Voluntate conformare debeamus.

A Ge videamus nunc, quibus in rebus DEI nos deceat conformari voluntati. Eas ajo esse res omnes, quæ à benigna ipsius manu, quæ mediata, quæ immediata, hoc est, quomodocumque proveniunt, atque aliquam nobis molestiam creare possunt. *Primo* itaque locum habeat oportet nostra hæc cum divina voluntate conformatio, in rebus quæ nobis desunt: item in vitæ huius necessitatibus, in humilia-

in Chrysof. lib. 2. de compunctione cordis, mlii pag. 194.

tionibus, in falsis testimoniis, in publicis
privatisque nostris, & eorum quibus bene
volumus, damnis ac calamitatibus: DEO
immensas gratias agendo, quòd, cum nobis
animus deesset, ad nos vitæ IESV Christi
conformandos, ejusque paupertatem mun-
dique contemtum imitandum, ipsius Ma-
jestas nostram id vicem præstiterit, Unige-
nitòque suo similes effecerit, atque à rebus
terrenis & vitæ hujus tam periculosis pro-
speritatibus potenter abstraxerit avulserit-
que.

Secundò. Conformatio nostra exercenda
est, in infirmitatibus & doloribus corporis:
eodem modo gratias eidem DEO agendo,
quòd pœnas peccatis nostris debitas supple-
re ipse voluerit, ne multum in altera vita lu-
endum superesset: qua in re insigne meri-
tum, & singularis quidam favor benevolen-
tiæque reperitur. Ecquis non gaudeat, si
mille ducatos debens, pro iis solvere
queat, cum sibi commodissimum est, &
quidem monetâ minimâ? Omnes pro-
pter peccatorum nostrorum pœnas, DEO
debitores sumus. si jam solutionem ad

Purgatorium procrastinemus ; magno ea dilatio nobis stabit , ob suppliciorum istic perferendorum magnitudinem : quæ si in hac vita anticipare velimus, levi id fiet negotio, ab iisque quamprimum, & egregio cum nostro compendio & quæstu liberabimur. Pœnæ etenim Purgatorii maximæ sunt; neque illis ita facilè satisficit, ut in hac vita re aliquâ modicâ. Adde, quòd tantos cruciatus sustinendo, nihil admodum mereamur: quidquid verò in hac vita patimur, ad alterius vitæ pœnas collatum, perexiguum sanè & minutum est, eoque tamen ipso plurimum & satisfacimus, & promeremur: quæ dubio procul maxima est DEI clementia, ita res disponentis, ut in hac, non alterâ vitâ patiamur. quare decet nos conformemur ei, quod nobis inprimis est salutare.

Tertiò. Divinæ voluntati penitèns consentiendum in privatione gustuum spiritualium, in ariditate, scrupulis & tentationibus, quas DEVS, ad exercitium majúsque meritum nostrum, etiam in personis admodum sanctis & spiritualibus, solet permittere, eosdem-

démque, post multos, cum summa animi
pace singularique fervore transactos annos,
quasi ad prima suæ conversionis vitæque
sanctioris initia & rudimenta revocare. ni-
mirum quia frequenter usūvenit, ut, ad nos in
humilitate conservandos, ita fieri omnino
conveniat. Quare non est quod propterea
turbemur, aut immodicè cruciemur: sed
annihilando nos, & in abyssum ac profun-
dum nihili & miseriæ nostræ nos demitten-
do, in omnibus sanctissimæ ipsius disposi-
tioni acquiescamus, atque ex animo gratias
agamus, quod sumtu tam exiguo, pœnâque
tam parvâ, à malo culpâ ^{que} maximâ, ~~que~~ qualis
profectò est superbia & perditio nostra, de-
fendere nos dignetur salvosque præstare:
tum etiam, quod otiosos esse nos nolit, æ-
mulosque dare, quos vincendo, nobilioribus
ab ipso in cælis corona insigniamur. Omni-
bus itaque viribus, cura atque sollicitudine
omni enitendum nobis est, ut DEI volunta-
tem exsequamur, & ad mortem usque pa-
tiamur. Beato Iacopo adeò cum DEO
conveniebat, si omnibus consolationibus
sensibilibus, etiam interioribus, destituere-

tur, adeóq; hac in parte paterno DEI amori acquiescebat, ut diceret, clarum divini erga se amoris argumentum sibi fore, si, quod maximo affectu peteret, id ab illo sibi denegaretur. Desiderabat ille quoque, ob Majestatis istius amorem, omnia mundi tormenta, quin ipsa etiam Inferorum supplicia tolerare. Hæc tam illustris, gustûs amorisque proprii victoria, pacem tranquillitatemque Viro sanctissimo admirabilem pariebat.^a

Quartò. Humana voluntas ad divinã conformanda est, cum sibi quis à DEO planè derelictus videtur & desertus, neque id solum secundum inferiorem animæ partem, ubi scrupulorum & tentationum molestiis miserimè affligitur, verum etiam secundum partem superiorem; quando nimirum animus, ut solebat, affectumque nullum sentit ad bene operandum, aut pro DEO patiendum & resistendum; eò quòd nullas intellectus percipiat illustrationes, nullos voluntas pios motus, proposita, alacritatem, robur ac patientiam: quando anima tota, velut

^a *Raderus noster Vividarii parte 2, capite 3 fusc.*

velut tetrīs nubibus obducta, arida & exsiccata, nō nisi summa vi, atque cum dolore, cor ad cælum potest attollere. Hoc quippe modo DEVS sanctas aliquando animas exercere consuevit, estque illud inter maxima omnino tormenta, quæ in hac vita tolerari possunt, numerandū, longè enim vero acerbior, quàm crudelissimi, quos unquā ullus Martyrum in corpore suo pertulit, cruciatus.

Isto tam tristi perturbatōque rerum statu, dare nihilo-minus operam oportet, ut sine dolore, certè sine querelis simus, & cum divina voluntate conformes, de quæ tanta desertione minimè tristemur. noxia etenim potest esse hæc talis tristitia, si ab amore proprio nascatur, & in maximam pusillanimitatem desperationemque adducere: sed neque viribus industriæque humanâ è Purgatorio isthoc spirituali, ubi animam in hac vita DEVS attinet, eluctari quis potest & evadere. Illud unum tali in re ac tempore optimum factu est, ut magis se quis magisque in profundum nihili sui demergat, inque divinas manus penitissimè resignet, & omni se bono indignū fateatur,

infinitæque gratiæ ac benevolentiæ divinæ
 adscribat, quòd non pro eo ac merebatur,
 apud Inferos ardeat. Ac licet in eo se loco
 quispiam & conditione constitutum esse
 deprehendat, ut neque orare, neque DEO
 gratias agere, neque alium ullum internum
 virtutis actum exercere sibi posse videatur;
 hac se tamen ille cogitatione unâ soletur,
 DEI se, non suam implere voluntatem, &
 posse se semper velle quod vult DEVS. Licet
 etiam in actibus resignationis, * positivè &
 re ipsa eliciendis, parem molestiam diffi-
 cultatèmq; experiatur: numquam tamen
 DEO resistat; sed negativè se habeat, sinen-
 do DEVM facere, quod ejus Majestati pla-
 cet, & coram ipso quàm profundissimè se
 demittat, profusèque annihilat. Examine se
 item, numquam culpâ aliquâ suâ causam
 desolationi huic (id quod majore cum peri-
 culo conjunctum est) præbuerit; de quæ ea
 culpa, non autem de pœna, sincerè apud a-
 nimum suum doleat. Verùm desolationes
 istæ sæpenumero existunt absque omni ho-
 minis

* consultò & libenter istis schola vocibus hîc atque alibi
 utimur, ut tantò melius intelligamur.

minis culpa, singulari Providentiæ Divinæ
 dispositione, Sanctos aliquos probare vo-
 lentis, ut videat, verène se, purèque & per-
 fectè ament, suòque obsequio dedicent; &
 num prompti paratèque sint, ad sibi non gra-
 tis tantùm, & absque solationum divino-
 rum stipendio serviendum, verùm etiam
 quoties asperè durèque habentur. Si enim
 divina Lex ipsos jubet *inimicos diligere*^b, qui
 nos offendunt & lædunt: DEVM, bene no-
 bis volentem ac facientem, cur non diliga-
 mus, eique fideles simus, tametsi severum
 se ostendat atque inclementem? quod ma-
 lo ipse iratòque animo nequaquam facit;
 sed ideo, ut in Angelorum corona, de fide-
 rate sinceritatèque nostra possit gloriari.
 Canem videmus, propter ossa paucula, quæ
 ipsi rodenda objiciuntur, eà adversus herũ
 suum fide esse, ut, tametsi hic illum abigat
 fustemque impingat, sequi tamen eundem,
 & blandiri adularique non desinat. Quem-
 dam certè fuisse constat, qui Canis, quem
 aluerat, fidem amicis & familiaribus de-
 monstraturus, ipsis presentibus ad se ac-
 cessit.

O S

cessit

^b Matthei 5, v. 44.

cerisum illum, fœdum adeò in modum
 fistibus cœpit contundere, ut ossa con-
 fringeret: eo deinde relicto mox disces-
 sit. Canis attamen semi-jam-mortuus,
 & corporis reliquias quoquo modo tra-
 hens, herum crudelem sequi, illique
 alludere & delicias facere perrexit^c.
 Quantillum itaque facimus nos homi-
 nes, parem DEO & Servatori nostro
 fidem præstando? qui tantopere nos
 honoraturus, atque gratum Angelis spe-
 ctaculum factos, coram ipsis integra-
 tem sinceritatẽque nostram est depræ-
 dicaturus, & narraturus quàm præcla-
 rè de se sentiamus, sanctissimique Iobi
 exemplo, quocumque rerum successu, ex
 animo verèque amemus.

Caveat tamen diligenter anima,
 quotiescumque asperiores sibi DEVM sen-
 tire

^c De Canum fide vide S. Ambrosium lib. 6 hexam.
 cap. 4; Plinium lib. 8, cap. 40 toto; Scaligerum
 Exercitat. 206, num. 6; & Lipsium Centur. 1 ad
 Belgas, epist. 44. De aliis animalibus paria habes
 apud P. Ioan. Baptistam Sanct-Iure de cognit. & a-
 more Christi lib. 1, cap. 7, sect. unicã.

tire videtur, ne propterea existimet, e-
 jusdem se gratiâ benevolentîâque exci-
 disse: nam longè aliter res habet. at-
 que ut concedam ipsi & largiar, etiam
 excidisse; adhuc non habet quamobrem
 honestè conqueratur: quandoquidem
 benigniùs molliùsque tractari non mere-
 tur, quàm Filium sibi carissimum tra-
 ctaverit Pater Æternus, quando deser-
 tus ab omnibus planèque desolatus, in-
 fandos inter cruciatus, ex infami ligno
 pendeat. Tunc temporis Christus ipse à
 Patre se *derelictum* fuisse, palàm professus
 est ^d: eâque nocte, quâ capiendus erat,
cœpit contristari & mœstus esse; idque aded,
 ut, *Tristem esse animam suam usque ad mor-*
tem ^e, hoc est, mortiferâ tristitiâ confici se,
 excruciarique affirmaret. Quo rerum statu
 sine dubio tædium fastidiùmque maxi-
 mum suscipere in se voluit: illudque i-
 psium, quod optabile priùs & facile ap-
 parebat, tantâque gestientis animi vo-
 luptate cogitabatur, ut diceret, vehemen-
 tissimè se exoptare tempus ac diem illum,

O 6

quo

^d *Matthai* 27, v. 46. ^e *Matth.* 26, v. 37 & 38.

quo baptizari deberet baptismo dolorum, à vertice nempe ad talos usque pœnis tormentisque variis repleri; & coarctari se, animumque suum affligi, quòd desiderii istius expletionē proferri dilatarique videret^f: illud, inquā, ipsum, acerrimo nuper summoque studio concupitū, usque eò deinde, in nostri lāguoris debilitatisque solatiū, fastidivit, ut Caro pati detrectaret, quod flagrantissimis antea creberrimisque votis Dominus expetiverat. Verumtamē in desolatione hac tali tædiōque admirabili constitutus, profundissimē nihilo-minus, si umquam aliās, defixam animo suo hærere prioris decreti propositique radicem, & interius divinæ virtutis fundamentum, apertissimis ipse clarissimisque argumentis planissimē ostendit. Hinc factum est, ut ingenti magnoque animo suum illud repeteret: *Non mea voluntas, sed tua fiat* g; atque ut singulari cum alacritate hostibus obviā progressus, intrepidè discipulos compellaret diceretque, *Surgite, eamus* h: lætior, scilicet, paratiōrque ad tradendum se in manus inimicorum, à quibus
tam

^f Luca 12, v. 20. ^g Luca 22, v. 42. ^h Matth. 26, v. 46.

tam amarum lethiferumque sibi calicem porrigendum non ignorabat, quàm ipsimet essent ad capiendum; illustrissimum nobis hac ratione utilissimumque exemplū relinquendo, quo nos modo, desolationis ariditatisque tempore, gerere debeamus.

Plurimum fanè refert, (juvat etenim pluribus istud inculcare) ne consolationes in Oratione putidè quærantur, magnòque in discrimine versantur, quicumque easdem quærent. Eam ob causam non possum, quin hoc loco subjungam salutarem imprimis, atque utilem doctrinam Venerabilis Patris Ioannis de Avila, ita loquentis ac consulentis: *Abnega, inquit, totum id, quod te ad gustum & delectationem invitat: neque eam procura antè, quàm detur à DEO. Exercitatio tua & occupatio sit, purè & absque solatio, in lectione pia, in precibus, pœnitentiis, confessionibus, communionibus; in obedientia & aliarum virtutum actionibus, pro Christo pati: sic enim recto itinere contendes, procul ab omni aberrandi periculo. Hæc nimirum via est, quam DEI Filius hominibus monstravit: hæc illa Crux est, quæ clavis instar, calum aperit omnibus, qui eam secum por-*

tant. Bone DEVS, quàm Tibi pauculi, quàm sibi-
 ipsis serviunt multi! Quot sunt sui-ipsius amato-
 res, qui post te ambulare se dicunt, & ambulant
 post se-ipsos! Hæc velim unusquisque consideret,
 studeâtque divinæ se voluntati conformare. illam
 pro fine habeat, non suas voluptates, sive oret, sive
 confiteatur, sive communicet, sive quodcumque a-
 liud sanctum exercitium obeat. At subtilem hîc
 fraudem cernere est, quâ multos ita captos vidi, ut
 intemperanter incredibilique cum desiderio, acce-
 dere gestirent ad sanctissimum Eucharistiæ Sacra-
 mentû, non ad fructum percipiendû, qui in Sacra-
 mentorû usu spectandus est, & ob quem à Christo
 Domino sunt instituta; sed ut delectatiunculis suis
 ac lacrymis potirentur. Mella sectâtur isti in rebus
 divinis, non verò Crucē, quæ sola salutē est datura;
 clarēque itidem demonstrant, & nihil se proficere,
 & sodalibus præterea suis occasionem præbere, ne
 proficiant: quæ mala si quis optat effugere, solam
 querat DEI voluntatē, & contemnat cetera. O
 Amor proprius & philautia, quàm verè in
 caussa es, ne vitiis suis careant vel ipsæ res
 spirituales! Pulcritudo utique illa, quam Lu-
 cifer in cælis desiderabat, spiritualis erat: sed
 quoniam ipsi non conveniebat, nec divinæ
 eam

eam volūtatī permittebat, fulminis instar è
 cælo décidit; & voluptatē quærēdo, in mi-
 seriam incidit sempiternam, suāque amisit,
 dum ad aliena miser aspirat. Quibus, obse-
 cro, rebus adductus DEI servus, quietem af-
 fectat animi, excellentiam sanctitatis, atque
 abundantiam gratiarum? Num fortè, ut si-
 bi-ipsi placeat, quando bene sibi esse adver-
 tit? an, ut placeat DEO? Hoc posterius si spe-
 ctat; tunc hominem DEO placere sciat, cum
 illis contentus est, quæ ab ipso dantur: non
 autem, dum in iis conquiescit, quæ propriæ
 cupiditati blandiuntur. Si, DEO ita volente,
 desolationes tibi accidant, si persecutiones
 ac mœrores, & mille incommoda alia valdè
 affligant, tūque interea bono sis animo;
 tum enim vero DEI te voluntati studere
 probabis, non tuæ. Lacrymas ipsorum A-
 postolorum, & quem præferebant amo-
 rem, nomen ac titulum amoris mereri
 Christus negat: amorem autem appel-
 lat, si Crucem suam, & absentis desi-
 derium patienter ferant. *Si diligeretis me,*
ait, gauderetis utique, quia vado ad Patremⁱ.

Ama-

ⁱ Ioan. 14, v. 28.

Amare, est pati: amare Christum, est beneficiis malefacta compensare. Melius de DEO sensisti, quando pressâ irâ injuriam accepisti, pœnam lætus subiisti, molestias vexationesque pertulisti, quàm cum lacrymatus es, cum consolatione plenus, & extra te raptus fuisti. *Hoc sentite in vobis*, inquit beatissimus Apostolus, *quod & in Christo IESU*^k. Quod verò illud? contemptum, paupertatem, humilitatem, abjectionem, qualem sensit ille, qui cum in forma DEI esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem DEO: sed semet-ipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo^l. Hic sensus est Christi: reliqui sensus sunt humani. Sensus Filii DEI, isque nullo modo fallax aut mendax, est perferre pœnas, cruciari & affligi: sensus verò carnis, pascere se delitiis spiritûs, haudquaquam immodicè expetendis, nisi minimè quæsitæ à divina liberalitate spontè offerantur. Tu da operam ut velis, quod vult DEVS; atque tum demum securus tibi persuade, lacrymas tuas & devotionis, quam sentis

^k *epist. ad Philipp. 2, v. 5. ibidem. v. 6. & 7.*

sentis, teneritudinem utilem esse, nihil hæsitans, rectâ te viâ ambulantem, nusquam offendere aut titubare. Quæcumque ad hanc normam & regulam exacta non sunt, mille crede erroribus fraudibusque obnoxia. Fit quippe per frequenter, ut vehementes isti spiritus atque erga DEVM affectiones, ex sensuali & imperfecto animo proyeant. verè enim DEVS, uti par est, non amatur; sed sensus ille & gustus sensibilis, qui dulcedinem istam & gaudium efficit circa DEVM, & non circa divinam voluntatem. Non abnegârunt se istiusmodi homines, nec sibi renuntiârunt, hoc uno ceteroquin modo apti futuri ad mandatorum divinorum observationem, quæ à vera caritate proficiscitur. Quantum suavitas illa perseverat, tantum proficiunt, nec hilum amplius. simulatque ea evanuerit; tum verò repente videas iratos, inquietos, prudentes ad malum, in bono languidos, ad vitia effrenes: è quibus facile conficias, quod agebam, eorum amorem non DEVM spectâsse, sed ipsosmet; & consolatiunculæ istius bolum magis in pretio fuisse, quàm Christum.

Hi

Hi tales simillimi sunt infantibus, quibus, ut flere desinant, dulciaria mellitasque placentas præbemus: & cessant sanè illi quamdiu comedunt, verùm à cibo ad ejulatam mox suam redeunt, manifesto documento, non Patris imperio, sed brevi illà gustûs illecebrâ captos, lacrimas se tantisper continuissè; nec obedientiæ, qualemcumque moderationem istam, sed gula commodique proprii studio, ex integro tribuendam esse. O quot hodie reperiuntur ejusmodi parvuli, DEO immorigeri! qui si fortè contentiosè aut injuriosè non agunt, si non murmurant responsantve, si ab inutilibus fabulis & maledictis abstinent, si temporis rationem habere videntur, non id propterea faciunt, ut DEO placeant, ejusque jussa impigrè exsequantur; sed quòd aliquod devotionis dulciarium pro voto acceperint, cujus interim gustu occupantur. Aufer illud, & nullo negotio observabis, lacrimas & desideria ista non amoris divini fuisse, sed proprii: ita enim DEVM offendunt & contemnunt, ut hac cessante dulcedine, totus quoque ille qualiscumque amor

amor cesset. quasi verò in prosperitate, rerumque omnium abundantia, amicitia sinceritas cognosci queat, & non potius, cum laboribus, egestate, multiplicique malorum ac miseriarum genere oppressi jacemus. Nolim te nescire, ô bone, homines sæpe leves, nullius animi, & à Spiritus sancti gratia inopes, majori ex parte, atque ut plurimum, spiritualem hanc dulcedinem, interiorémque affectum persentiscere, quem sinceri DEI amici non semper in se experiuntur: fierique assolet, ut facilius talibus permoveatur is qui minùs profecit, & imbecilliore abjectoríque est animo, ac perfectæ consolationis naturam ignorat; ideóque devotium culæ cujusciam sensu oblato, continuo illum amplectitur, perinde ac si vera eo vita contineretur.

Illud sedulo item diligentérque animadvertatur oportet, suavitatem hanc & devotionis affectum, frequenter non ex copia & abundantia gratiæ proficisci; sed arguere animi, illius inopiâ laborantis, extremam paupertatem. Quis miretur, exiguâ & minimi valoris

re-

reculâ plurimùm delectari pauperem? Exempli causâ, Si vini generosioris hauſtum offeras homini, qui ſatis jam ſupérque biberit, parùm illi gratum facies, nihilque admodum recreabis: at verò eundem ſitibundo ſi dederis & vehementer deſideranti, mirifico hunc gaudio exultantem conſpicias. Similiter qui ebrii non ſunt plénique vino divinæ caritatis & gratiæ, ſiquid in devotione ſuaviùs ſorbeant, tanti id faciunt, ut jam ſibi in cælo eſſe, & ſempiterno ævo perfrui videantur. Ajunt, ſe à Deo viſitados; lacrimas ſuas mirantur, vehementerque lætantur ac triumphant: cùm revera omnia iſta modicum ſint aut nihil. atque ut aliquid eſſe fateamur, fortassis, uti diximus, quidquid id eſt, à caritatis ſpiritûſque indigentia progignitur. Qui autem in ſcuro & genuino amore dives eſt, in tanto pretio non habet devotionem ſenſibilem, neque illam ſibi ſinem conſtituit; ſed ad patientiam, ad mortificationem propriam, ad amorem crucis, ad tolerantiam injuriarum, & ad reliquas virtutes exercendas, ſibi que acquirendas eadem utitur: quod indubitatum ſignum

signum est, maximumque argumentum
 spiritus gratiaque exuberantis. Hac ex
 causa observabis, hominem rectum & per-
 fectum, cum magna gratia copia & spiri-
 tualium donorum ubertate perfunditur, at-
 que à DEO vocatur, non respondere per i-
 stiusmodi sorbitiones & gustationes; sed a-
 lacritate quâdam & vigore animi interiore,
 qui vivo serioque, pro eo qui vocavit, pa-
 tiendi desiderio, & firmo divinam volun-
 tatem implendi proposito, decretoque in-
 nititur. Ita Iob, *Vocabis me, inquit, & ego re-
 spondebo tibi* ^m. Et quomodo respondebis,
 vir patientissime? quomodo verò, nisi pa-
 tienter fortiterque tolerando res adversas,
 jacturam fortunarum, morbos, desertio-
 nes, plagas, paupertatem, tentationes Dæ-
 monis, & quidquid cruciat, aliasque virtu-
 tes strenuè exercendo? Ita Paullus Apосто-
 lus, simul DEVM vocantem audiit, haud-
 quaquam ea respondit, quæ puerilem aliquem
 ad consolatiunculas istas affectum ostende-
 rent; sed generosum planèque virilem ma-
 gni animi sensum testatus agebat: *Domine,*
quid

^m Iob 14. v. 15.

*quid me vis facere*ⁿ? velut dicitur, Habe, mi DEVS, voluntatem meam tuæ subditam: in tuas ipsam manus integerrimè configno: Tu eam accipe, & quod lubet, impera. DEVS deinde ipse, suum esse Paullum, & à se unicè dilectum atque electum, demonstraturus, Ego, ait, *ostendam illi, quanta oporteat eum pro nomine meo pati* °. Hoc nimirum est indicium fidelis Christi servi: hic verus titulus eorum, quos præ ceteris ipse diligit. produnt illos non dulciariola suavésque istæ affectiuncula, sed magna in laboribus, in angustiis, infamia, falsis testimoniis, inopia, necessitatibus, & iis omnibus quæ hominem affligunt, carnique ingrata ac molesta accidunt, magna, inquam, & invicta in hisce omnibus patientia. Illo pacto, DEO vocanti rectè benèque respondetur. Divina etenim vocatio, insignia quædam ab eo quem vocat, & singularia obsequia exposcit, nisi Conditori ille suo turpiter velit esse ingratus. Quapropter tunc à DEO te vocari atque moveri intelliges, cum ipsi perfectâ divinæ voluntatis executione & impletione responde-

Act. 9, v. 6. & ibidem, v. 16.

his,

bis, etiam si propterea fortunarum, vitæ,
& honoris præsentissimum periculum fo-
ret subeundum. Hæc res una est, quæ ho-
minem justum efficit perfectumque, & il-
lustrem, ac IESV Christo similem, si non ni-
si obiter, atque, ut ita loquar, per modum
forbitiunculæ, in hac vita consolationes sen-
tiant; perpetuus verò sit in exercitio Crucis,
nec minimùm in ejus amore intepescat.

Adverte præterea, Dæmonem dulcedi-
ne nonnumquam & deuotione aliqua a-
nimum demulcere, quò spiritali hac gu-
la debilitatem magnam inferat carni: at-
que ut animus sibi præfidens, multùm fa-
tigetur, verum credendo esse spiritum
quem intus percipit; falsoque isthoc sapore
illectus, immodicè se exercent vigiliis,
prolixioribus orationibus, nimis jejuniis,
& cibi somnique necessari subtractione:
quibus sine modo & mensura sanguis con-
sumatur, atque ita hac immoderatione, ex-
ercitia utiliora DEOQUE gratiora impedian-
tur. Ex quo capite alter quoque dolus existit,
ut anima, cum his cōsolationibus abundat,
perfecta sibi videatur. Hinc porro negligens
est.

efficitur, nec ulterius ad virtutes sibi comparandas contendit, de majore profectu nihil quidquam sollicita; quia purissimo, si Superis placet, DEI amore veroque spiritu abundè instructa.

Sed in aliam quoque insaniam hi tales à Dæmone abducuntur: quandoquidem sapore hoc & suavitate spiritûs (ut ipsi appellant) imbuti, in omnibus viæ vitæque spiritalis exercitiis aliud omnino spectant nihil, præterquam sensum devotionis, ac delectationem, in ejusmodi cupidias effusissimi, voluptatum suarum sordidi gulosique amatores & sectatores, nec finem habentes alium quàm se-ipsos. unde sensim, justo DEI judicio, hinc in gravia peccata, & post hanc vitam, in æternas tandem pœnas ac misérias labi permittuntur: quia excelsus ille Dominus humani cordis intentionem & profundum contuetur. Atque utinam, mi frater, cibi potûsque delicias appetivisses potiùs, & carni tuæ, factus ventris mancipium, hoc delectationum genere fatifecisses! nam ex ipso tandem fastidio, malo tuo medicina nata esset. Utinam suavitatem

vitatem illam sensuum divinorum expertus
numquam esses: quia futurum erat, ut æsti-
mare eos nescires, atque eo loco habere
quem merentur, virtuti, nimirum, patien-
tiæ, & Crucis exercitio eosdem postponen-
do! Sapor quippe iste prior fortè num-
quam in tantum te decepisset, ut ipse fieret
finis operum tuorum; cùm ignorare non
possis, certè non debeas, Magistrum no-
strum Christum IESVM, Crucem sibi pro-
positam semper habuisse, à Cruce vitæ ini-
tium duxisse, & in eâdem Cruce, amore tui,
vitam clausisse: idque ideo, quòd verus &
germanus amor in virtutum lateat profun-
do, turbidisque se rebus præcipuè exserat.
Atque hoc idem de reliquis assero virtuti-
bus, sicuti si intrinsum sincerumque humili-
tatis ac patientiæ desiderium mentem ve-
hementius accendat, notatur quampri-
mum & apparet hic amor exterius; cùm ea
quæ dolorem adferunt, animo quieto &
iucundo, aut saltè non iniquo, tolerantur.
quod ipsum si in DEI fiat gratiam, de amo-
ris sinceritate nefas sit dubitare: alia verò
omnia suspecta sunt, nec solido nixa funda-

P

men-

mento. Non paucorum hoc tempore sanctitas magnis constat desideriis in oratione, & magnis vicissim peccatis in conversatione. In illa deflemus Christi patientis dolores: at non diù post, fratribus nostris & proximis eosdem conamur infligere. in illa veneramur patientiam filii DEI: per iram deinde omnia facimus. in illa per horam unam filemus: post illam dies totos fabulis conterimus. Si planè de spiritu profectūque nostro loquendum sit, hoc unum impensè laboramus, ut silentio aliquo & oratione, ac cogitatione de DEO suscepta, velut pretio, ad solatia utamur & delectatiunculas hasce colligendas; tum verò postea iidem ut sumus, qui anteficta est igitur & vana nostra sanctitas: numquam etenim crescit; neque id agimus, quod unum maximum est omnium, & in quo sunt omnia. Multi, pro dolor! multi hoc itinere incedunt, totòque idcirco cælo aberrant. DEVS Opt. Max. iis misereatur & medeatur! Amen.

Res est profectò, quæ videntes meritissimò percellat & obstupefaciat, in tanta tali-
um

um multitudine, paucissimos esse, qui errorem suum agnoscant. Interroga illos, & vide, num quem ex omni turba reperias, qui non credat constantèrque asseveret, eò quòd tenerè afficiatur & lacrimas fundat, perfectum jam se esse, plurimum sapere in rebus spiritualibus, eaque sanctitate præditum, quæ non uni sibi, sed aliis insuper sufficiat: adeoque certa se & manifesta signa habere ac pignora fedis, in felicissimo DEI regno aliquando sibi assignanda. Omnis hæc temeraria & stulta confidentia nascitur è re admodum periculosa & multis communi, quæ est defectus cognitionis veri spiritûs DEI; dum suæ quisque opinioni adhæret, idque melius iudicat, quod placet, quàm quod oportet: & sequendum sibi ducem credit appetitum potius devotionis sensuâlis, quàm spiritum & doctrinam Christi, præcipientis, ut se in omnibus homo abneget, ut voluntatem suam divinæ penitus conformet, atque ut studeat perfectæ sui ipsius mortificationi. Hinc inferiores animæ vires pravæque cupiditates,

tam sunt vegetæ, feroces & insolentes, ut
miseriis istis obnoxius, è secessu spirituali,
in quem se abdiderat, vix ad homines re-
gressus, propriam continuò quærat æstima-
tionem. Amabo te, mi frater, quid istue rei
est? Ibi solitudinis amans recludis te, & stre-
pitum omnem vulgique celebritatem o-
disse vidèris, tibi uni & DEO tuo vacaturus:
hîc à meditatione pia etiamnum recens, in-
anis gloriæ appetentior, inclarescere optas,
laudésque ubique tuas decantari. Ibi pec-
cata deploras: hîc iterum deploranda com-
mittis. Ibi pulverem te esse affirmas, cænum
& cinerem: hîc jurare penè ausis, cælum es-
se te, meliori que quàm ceteros ac nobiliori
carne & sanguine compositum; cùm tamen
omnes unius atque ejusdem simus vitis pal-
mites, aqua ex eodem hausta fonte, ab eâ-
dem nati radice fructus. Laudas ipse te,
venditâsque magnas illas, quas in oratione
didiceris, veritates, de que eximia quadam
& rara divinarum rerum cognitione glo-
riaris: atqui hîc plenum te nos immanibus
mendaciis & miserabili cæcitate deprehen-
dimus. Considera, quæso, ipse te attentius,

&

& cognosces, totum te carnalem esse, propria voluntatis studiosissimum, ac res tuas amantem & depradicantem; idque, quod dolendum est atque pudendum, non sine gravi ipsorummet spiritualium exercitiorum infamia: quoniam ita iis exterius occuparis, ut ob tuam perversitatem & malignitatem, nihil proficias interius. Quibus miseriis malisque omnibus dubio procul medeberis, si solam quæras voluntatem divinam, & nullibi, ne quidem in rebus sanctis ac piis, delectationem propriam conferis. P

CAPVT XXVII.

Gradus humana cum Divina Voluntate conformationis.

VT perfectam cum divina voluntate conformitatē assequamur in iis, quæ proximè superiori Capite percensuimus, rebusque incōmodis, tam intrinsecis quàm extrinsecis, in doloribus, infamia, necessitatibus,

P 3

Consule Blosium Tabellæ spirit. §. 3, n. 7; & §. 4, n. 1. Insti. spirit. cap. 7; Margariti spirit. part. 4, §. 5, & alibi.